

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. VII. David Jonathæ vestibus amicitur, Saulis lanceâ petitur.

tuam expugna avaritiam, tu tuam doma libidinem, tu gulam frena, tu superbiam debella, iracundiam tu vince. Invidiam tu regunde, tu pigritiam propelle, quisque suum sternat Goliathum, in hunc unum omnes jaculetur filices: in familiarem hunc & inquilinum hostem machinis omnibus eundum est; hoc debellato robur hostile universum ruet. Tanti est vel unicum familiare vitium probè subegisse; in equilibet seipsum vincat, in quo maxime peccat. Huic victori accinunt beati Genii: Percussit David decem millia. An non qui unicum Abfalonem è querqu pendentem triplici conto perfodit, totum ejus exercitum exarmavit? An non qui Sebam populi adversus David concitatore[m] occidit, bello finem imposuit? Qui roborem à Daniele visam succidit, annon universas volucres & bestias ab illà hospitas fugavit? Ita, mi Christiane, in tui Goliathi frontem commensum dirige lapidem, unicum in te vitium, quod tibi ceteris familiarius, & ideo inferius ac nocentius est, viriliter expugna; & pænè vitiatorum verbam vicisti, *Apprehende arma & scutum, & exsurge in hostium paorum principem: sternere Goliathum, & grandem debellasti exercitum.* Non est gloriosa victoria, ubi laboriosa non fuerit pugna.

Ps. 34. v. 2.

CAPVT VII.

*David Ionathæ vestibus amicitur,
Saulis lancea petitur.*

Nil tam commo- dum quod non habeat sua incom- moda.

NATVRA in hominem tam benefica est, quod unà in in re negat, in alià sanè liberaliter cõmpensat. Quibusdam tantò acutiorem dat auditum, quantò visum hebetiorem; sap quod viribus subducit, ingenio addit; linguam aliquibus in promptam, sed intelligentiam largitur expeditam; nonnullis minus formæ, plus prudentiæ concedit; multis memoriam aut ingentum negat, sed eis robur ac la-certos tribuit, quantò scilicet negandis istis contra-ctior, tantò dandis aliis benignior. Idem regionibus ac provinciis evenit; sunt quæ vino taceant, sed frumento abundent; sunt quibus abundans vinum est, sed frumenti modicum; sunt quæ metallorum jactent opulentiam, in aliis penuriam fætantur; sunt plurimæ provinciæ, quæ metallis egeant, sed pisce & pecore triumphent. Ita Deus nobiscum agit, hic erigit, hic deprimit, solatur & punit, ditat & depauperat, vulnerat, & medetur, redigit in ordinem, & extollit ad summa. Providentissimè miscet hæc omnia Deus. Quod in Naathano est cernere. *Erat vir fortis & dives, sed leprosus.* Nil usquam ad eò tam commodum est, quin sua habeat annexa incom- moda.

4. Reg. 6. s. v. 1.

David in aula Saulis mixturam amicitia & odii ex- pertus est.

Hanc mixturam David in aula Saulis nimium quantum expertus est. Ionathas regis filius, Davi- dem ut animam suam amavit, rex parens eundem voluit occisissimum; Davidi regis filius benevolen- tiam & fidem summam præstitit, rex Pater Saul ma- levolentiam & invidiam extremam in hunc ipsum evomuit. Ita Deus solet agere; his mixturis vitam humanam temperat. Eripit & reddit; lætitiã per- fundit & tristitiã, affligit & reficit, ne nimium sub- sultemus, & velut exhilaratæ pecudes lasciviamus; ne tamen nimium deiciamur animis, mediã eun- dum est viã, & assidue Deo inhærendum. Hoc ar- tificio usus est David, qui & Ionathæ amorem & Saulis odium velut è manu Dei obviis ulnis acce- pit. Ionathas tanto Davidis amore arsit, tam intimum illum habuit, ut seipsum exuens juvenem charissi- mum sui corporis cultu amicaret; Saul porro Davi-

Quam vel- ut è manu Dei obviis ulnis acce- pit.

dem tantis prosecutus est odiis, ut jacta lancea eum petierit, parietem confixurus. De hac amoris & odio- rum mixturâ, de hac Ionathæ in Davidem benevo- lentiã, & Saulis invidiã jam differemus.

§. I.

A Congressu cum Goliatho obtentaque victoriã, & colloquio cum Saule prudenter habito, Da- vid in omnium medullis ac visceribus hæsit. *Acceptus i. Reg. 1. 18. erat in oculis universi populi, maximeque in conspectu famu- lorum Saul.* Ionathas tantâ Davidis charitate flagra- vit, ut visus sit unus animus duo habitare corpora. *Anima Ionathæ conglutinata est anime David, diligebat enim eum, quasi animam suam.* Non est arctior in Orbe amicitia, quàm corporis & animi. Huic simillimus fuit amor Ionathæ adversus David. Parentem Sau- lem & filium Ionatham dissimillimo fuisse ingenio oportet. Pater victoriam & laudem Davidis suam sibi injuriam & ignominiam interpretabatur. Filios triumphum & encomia Davidis haud aliter accipie- bat, atque si ad se omnino pertinerent. Neque enim Davidis animam à sua censebat esse diversam, cum non minus in illius corpore, quàm in suo viveret. At- que hic Platonis dictum valuit: *Amans in proprio corpore mortuus est, vivit in alieno.* Hinc fit, ut qui verè amant, amati incommoda graviter ferant, de suis parum la- borent. Sic Arria motitura dixisse fertur non dole- rat, quod sibi adacto in pectus ferro intule- rat, sed illud fore acerbum, quod sibi met. Atus con- jux illaturus esset. Hunc amorem vates Bilbilitanus ita canit:

Casti suo gladium cum traderet Arria Pato.

Quem de visceribus traxerat ipsa suis.

Si qua fides, vulnus, quod feci, non doler, inquit,

Sed quod tu facies, hoc mihi Pare doler.

Hæc vis est amoris, qui amantis sensus & animum in illius, quàm amat, transmittit corpus. Ita Ionathas Davidem tanquam animæ suæ dimidium, & velut alterum se amabat. Hinc amorum animæ in unam coalitæ & conglutinatæ dicuntur.

Porro rex pater dissimillimi fuit ingenii à filio. Et dubites certè num parentes odium, an filii amor vicerit certando. Huic amon testando Ionathas suam animam, suas delicias paganâ veste tegi noluit. Suis ergo vestibus se spolians in hominem amantissimum eas transulit usque ad baltheum. *Inierant autem Da- vid & Ionathas fœdus.* Quod nonnemo miretur, re- gem cum pastorio juvene ignoto, tam facilem in- ire amicitiam. Verùm ubi se virtus præbet spectan- dam, illuc jucunda est amoris via, nec difficulter sibi homines conciliat amicos, qui amicum habet Deum. Talis erat David, virtute ornatissimus, Deoque con- junctissimus. Quid mirum si homines virtutis & Dei amantes amicitia sibi devinxit? Deinde similitudo amorem sibi parit & conjunctionem facillimè, quic- que sibi querit sui similem. Vterque tam Ionathas, quàm David animo generosus, manu strenuus, ho- nesti amans, minimè invidus, verè religionis propu- gnator, virtutis ac Dei cultor. Hinc animorum pro- na consensio. Hinc spoliavit se Ionathas tunica suâ, quâ erat indutus. Non tantum superiores suas vestes Davidi dono dedit, sed & reliquas, ita ut David exuerit pastorem & induerit principem, nec vestes tantum, sed & arma, gladium, arcum, baltheum à juvene regio accepit. Baltheus militare fuit cingu- lum; quod ablatum, exauctorati militis erat argu- mentum. Hoc Christianis militibus probri causâ læ- pe contigit. Balthei pro personæ dignitate, bullis ar- genteis, aureis, gemmeis insigniebantur. Trebo- nius Pollio gemmatum baltheum gestavit. Salo- nius

Marialis lib. 1. Epi. gramm. 4.

Qui Deum habet ami- cum non difficulter sibi homi- nes conciliat ami- cos.

David ve- stes Ionathæ dono accepit.

nus Elinii Pollionis filius, qui natus puer continuo ruit, auratos constellationisque baltheos sublegisse dicitur. Vetusti planè usûs erant hi Balthei. Nam & Jobus mentionem horum faciens, Baltheum, ait, regum assolvit, & praeingit fune renes eorum. Jonathæ regis baltheus ab arte & materiâ utriusque pretiosus, stellatus gemmisque radians, donum illustrissimum, & inter hæc quidem dona maximum fuit, amoris maximi argumentum, idcirco loco ultimo nominatur.

Potuisse Jonathas donare torquem aut craterem aureum, aut marsupium auro factum. Nil horum in donum placuit; vestes dæo voluit, nec unam tantum ob causam. Prima: ut inde David primarii amoris indicium conjectaret, sequere sciret perinde Jonathæ præcordiis, quemadmodum vestimentis regi. Altera: Davidem à Jonathâ plûs amari, quàm Jonathas amaretur à seipso. Tertia: Ut tale favoris eximii monumentum esset, quod Davidis oculis identidem obiceretur. Quarta: Hoc donum iussit ampliora & optima quaque sperari. Quinta: Moras non tulit amor dum minus aliud pararetur, id quod obvium & proximum erat, è vestigio donavit. Sexta: Volebat Jonathas seipsum in Davide, velut in speculo, videre.

Verùm quânto majore Jonathas Davidem compleplexus est amore, tantò eum graviore Saul persecutus est odio. Ambitio & invidia artificiosæ proles forores, & ipso pæne diabolo artificiosiores. Saul non tantum à cacodæmone, sed à geminis his furis incredibiter exagitatatur. Nam eò regem impium furia illæ impulerunt, ut juvenem nemini non charissimum perimere cogitaret. Erubescere autem palatinis famulis id facinoris imperare: aut licet impudentissimus fuerit, nescire tamen non potuit, non faciliè quemquam inducendum, ut hoc flagitium designet in tam charo capite. Ergo, inquit, si familiaris desit manus, ego illius carnifex ero. Ne mihi tamen hæc cædes probro, si juguletur insons, hoc stratagematis usurpabo, & configam parieti. Ita factum non mihi, sed insaniæ meæ adscribetur. Facta hæc omnia, sed stratagema non successit, David lanceæ jactum agili corporis flexu declinavit.

Saul invidiâ occæcatus, non id Dei providentiam, sed casum & fortunam interpretatus, fatalem hunc lusum denuò luit. Tenebatque Saul lanceam, & misit eam, putans quòd configere possit David cum pariete: & declinavit David à facie ejus secundo. Ita & repetitum quoque facinus successu caruit. Tertium ergo homicidium rex impius moliti statuit, sed certè nec sine specioso varramento. Cùm enim cogitatum scelus, bis secus cessisset, videbatur impius rex redire ad se, & dolere, tantquam sibi inscio & invito hasta fuerit clapsa. Sed aliam iterum larvam Saul induens: Amovit eum à se, & fecit eum tribunum super mille viros. Pulchrum homicidii mantelum. Chiliarchus constitutus est David, ut periculis obiectus tantò citiùs periret. Hoc enim Sauli pronissimum cogitare: David juvenis amans gloriæ, & spartam, quam nactus est in Goliatho, tueri ac ornare volens, ad belli discrimina impigrum se præberet, & peribit. Nec enim omnibus horis Mars cuique felix est. Occidetur, quo non putaverit die. Interitûs culpam mihi nemo impinget. Sed & hic actus nihil processit. Nam in omnibus vis suis David prudenter agebat, & Dominus erat cum eo. Vidit itaque Saul, quod prudens esset nimis, & cepit cavere eum. Omnis autem Israël & Iuda diligebat David; ipse enim ingrediebatur & egrediebatur ante eos. Quartam igitur sanguinariam fallaciam impius rex adhibet. Spondet filiam natu majorem in conjugem, sed eâ lege, quæ raptura sit caput David ante nuptias. Fœdus igitur nuptiarum statuens illud: Ecce, inquit, filia mea major Merob, ipsam dabo tibi uxorem, tantummodo esto vir fortis, & preliare bella Domini. Sua-

Via verba, sed animus amarissimus, felle plenus. Quod è sequentibus monstratur. Saul autem reputabat dicens: Non sit manus mea in eo, sed sit super eum manus Philistinorum. Perinde si dicat: Dummodo, non cadat meo gladio, licet meo consilio. Videte, ut facinorosus princeps mortiferis criminibus nova identidem neccat, & propudiosam faciat scelerum catenam. Ita fieri solet, si quis audeat vel unica letali noxâ Deum laceßere, brevi alias atque alias audebit primis addere. Subtrahit Dei gratiâ in omne nefas ruimus, scelera sceleribus augemus nequissimâ constantiâ. Et qui labi potuimus à nobis ipsis, non ita possumus à lapsu refurgere. Cave primam lethalem culpam, qui metuis multas. Diabolus semel præcipitatum, jam usque & usque & usque in veritum rapit ludibrio miserabili. Ita Saul homicidia homicidiis jam destinatis cumplavit. Grandiorem natu filiam in conjugem spondit. Nam à

Siris & Hebræis adultiores priùs ceteris nuptum elocari solebant. Conjugium utrimque pœdicit, nam amor pares aut invenit, aut facit. Nuptiis jam constitutis sceleratus rex fidem promissi frangit, & Nam Merob in matrimonium alteri tradit. Ita, de facili justurandum neglexit, & in fide non stetit. An non istud gravis injuriâ, turpis contemptus? Hoc certè Samsonem ita exacerbavit, ut vineas, olivæ, segetes incenderit, & Philisthæos mille jugulaverit. Quæsitum, quis hoc fecisset? Dicitur est: Samson: & addita causa. Quia Thamnathæus, qui filiam suam in uxorem illi promiserat, alteri eam tradidit. Ascenderuntque Philistum, & combusserunt tam mulierem, quàm Patrem ejus. Quibus Samson insuper miratus. Licet hæc feceritis, inquit, tamen adhuc ex vobis expectam ultionem. Eandem hæc passus injuriam David, nil tam inspiravit vindictæ. Hic ego vociterari possum: Memento Domine David, & omnis manus ejus. Subinde pueriliter queritatur nos affligi Modicæ sunt læpæ ac delicatæ afflictiones nostræ, si eas conferamus ad serias istas, & perimagnas. Virgîs nos cædit Deus, sed jam detritis, manu percutit, sed planâ, & parente. Sunt quos baculis, fistibus, flagris contrundit. Verùm si Davidis ærumnas numeremus, vixdum initium earum spectavimus. Atrociora multò sequuntur. Vix hæcenus prolusum est tetrioribus, quæ sequuntur, calamitatibus. Capitales insidiæ Davidi structæ videri possunt facietia & astutia alicæ prout longa acerbiores addentur ærumnæ. Sed hic triplex instillat David documentum. Agnosce providentiam, cedæ iræ, invidiam avertere.

I. Agnosce Dei providentiam omnium aberrationis experiem, quæ mortifera Saulis invidiæ, amorem summum Jonathæ conjunxit. Nam expoliavit se Jonathas tunicâ, quâ erat indutus, & dedit eam David, & reliqua vestimenta sua usque ad gladium & arcum suum, & usque ad Baltheum. Ut sciret David à Jonathâ se magis amari, quàm seipsum amaret Jonathas, qui Davidem velut alterum se ab omnibus voluit honorari. Non enim sua solum vestimenta, sed sua etiam arma omnia illa donavit. Ita Deus cum suis agit, unâ manu ferit, ungit alterâ. Quod & natura passim facit facit in rebus conditis. Pampini tuentur botros, ne à sole violentiùs lædantur & putrescant. Idem officii præstant arborum fructibus frondes & folia; pictor qui exteriores ædium parietes expingit, in sole quædam penicillum movet, sed crassum velarium habet, quo solem arceat; subinde vermiculi fructus, oleraque infestant, sed illos aviculæ, aut immittior cæli aura jugulat; ubi sentit natura vulnus, ibi plerumque applicat malagma. Ita Deus misericordè agit, percutit, & sanat. Hebræum Vatem Jonam in fluctus spargi permisit, sed unâ etiam piscem grandem præparavit, qui esse videbatur hostis, & erat Serrator; cetum hunc dixisset Jonæ tartarum, & erat

tutissimum asylum. Fidelis Deus est, qui non patitur nos tentari.

Subtractio gratiæ quantum malum.

Saulis infidelitas erga Davidem.

Thamnathæi erga Samsonem. Judic. c. 15. v. 6. & 7.

Psalm. 137. vers. 1a.

Triplex documentum.

1. Agnosce Dei providentiam. 1. Reg. c. 18. vers. 4.

Naturæ beneficium erga res conditas.

1. Cor. c. 10. vers. 13.

tentari supra id, quod possumus, sed facit etiam cum tentatione proventum, ut possumus sustinere. Divinam hanc methodum expertus est David, quem Saul pater extremis odiis infectatus est; hunc filius Jonathas amore ardentissimo complexus est. Et qualis illa Dei fuit providentia: Peritissimi sceleris telum David non semel levi corporis flexu declinavit. Cogitavit Saul: Evaserit meus figicem primâ vice, non evadet alterâ. Evasit certè & alterâ. Quàm & illud luculentum providentiæ divinæ fuit specimen? Omnia Saulis molimina in Davidis cædem vergentia, in ampliorem ei felicitatem ac gloriam cesserunt. Ab his odiis commendatio omnibus & charior effectus est David: *Omnis Israël & Iuda diligebat David.* Cur autem nos non eadem experimur? Genuinam, mi Lector, causam accipe: Nos Deo non eodem modo fidimus, nec in omnibus, uti David, divinam adoramus providentiam.

Saulis odia in ampliorem Davidi gloriam cesserunt. 1. Reg. c. 18. vers. 16.

2. Cede iræ.

Prov. c. 15. vers. 1. Homo iracundus est fugiendus.

II. Cede iræ. Lethalem lanceæ jactum exivit David declinando. Quot jurgia, quàm fœdas lites, quot rerum damna facile vitaremus, & sciremus submittere nos & declinare furiosos aliorum impetus, iramque alienam molli sermone aut silentio mitigare. Silere potuisse, infinitas composuit rixas: *Sermo, præsertim durus, suscitatur furor.* Prudentis est, declinare ictus, & minantibus plagis se subducere, hominem iracundum non respondere tonantem. Nos sæpe contra facimus, ingerimus nos, & plagis exponimus volentes; uti olim discurrentibus lupercis gravida sese offerrebat verberandas: ita nos amamus verbera, & volumus cædi; vultum importunum ostendimus, & contra intuemur, audacter in os oblitimus, & certamus vociferando sic adversarium jam antè concitatum & furentem magis progitamus, nec declinamus ictus, sed excipimus, & rependimus cum fenore; in promptu sunt dicta activa & virulenta, quibus injurias non tam arcemus, quàm accendimus: quisquis nos vel minimum offenderit, accerrimè vindicamus; nullam vel brevissimam quidem errati gratiam facimus, nec verbulo damus veniam. Hoc, ô boni, non est declinare ictus, sed iis se ultro ingerere. *Bene sentit: Excusatio perfecta, testimonium conscientie.* Quid luctamur & oblitimus? Bona conscientia præter pluri- ma silentio refutat.

3. Ambitionem & invidiam averfare.

Chrysof. hom. 46. in Genes. 521.

Duplex morbus ambitionis & invidiæ, in Saule.

In Philippo Macedone.

III. Ambitionem & invidiam averfare. Vitia duo nequissima, diaboli veneno-plena. Saul Davidem sapius occisum voluit, & in eam molitionem crebras vitæ ac capiti struxit infédias, quas tamen tam gallidâ textit crudelitate, ut ea omnia fieri amore possent videri. Jam verò cogitationes illius pessimæ, cruenta consilia, truculentissimæ machinationes, universo parent Orbi. Ita prorsus quidquid in nos mutuis molimur odiis, supremo iudicii die patebit. Apertissima erunt omnibus vel abditissima pectorum secreta. De re præsentis differens Chrysostomus: *Quem oportebat, inquit, ut benefactorem & Salvatorem agnoscere, eum querebat interficere. O excellentem insaniam, ô stupor magnitudinem. Sed mente obtenebratus ab invidia, perinde atque ab ebrietate, benefactorem, ut hostem spectabat.* David & vitam & regnum servavit Sauli, in hostimentum & gratiam regalem, mors illi paratur. Sic ambitio & invidia, maleficiis compensantur beneficia. Ubi duplex hic morbus est ambitionis & invidiæ, uti in Saule fuerat, ibi æger insanire, furere, præcipitare, omnia pessum & in perniciem dare consuevit. Alterius fortuna, lucrum, gloria, successus, ambitioso & invidio mæror & mors est.

Philippus Macedo, quem Demosthenes cum curâ expingit, tam insignitè fuit ambitionis, ut quidquid uspiam in ejus regno præclarè gereretur, ipsi fuerit adscribendum: ducibus suis rem fortiter ac strenuè

Agerentibus magis indignari solebat, quàm ignavis cesatoribus, qui multa corruptissent imbelli metu ac locordia. Alexander filius, parenti sæpe non impar hac geminâ peste. Nam, quod Curtius prodit, Alexander hostes vinci voluerat; Antipatrum vicissè; ne xantus quidem non indignabatur, suæ demprum gloriæ existimans, quidquid accessisset alienæ. Talis profectò ex asse Saul malignus & invidus. Sauli simillimus Assyriorum rex, qui teste Xenophonte, Gobriam in venatum assumpsit, qui se illo peritorem in equitatum credidit. Oblatam sub initium venationis ursam rex telo petiit sed casto; Gobrias certissimo jaculo feram prostravit. Invidiam rex dissimulavit. Venientem pari modo leonem sagitta regia non læsit, Gobria terigit. Hic rex secum nescio quid dirum musfitans, lanceam scellitri eripit, eaque transfudit Gobriam. Nimirum invidia cæca, præceps, furiosa est.

In Alexandro eius filio.

In Assyriorum Rege.

B In Saule id luculentum. Excæcatus, amens furore captus rex, dolet tam feliciter regnum suum Davidis dexterâ servatum, ideoque cupit optimè meritum morte sublatum. Jure terreat, quod Gregorius Nazianzenus dixit: *Invidia non solum multos, sed & optimos tangit.* De eadem Chrysostomus: *Invidia, inquit, distulit, bene gesta consumit.* Videte, Christiani, & cavete, ab omni vel invidiæ umbrâ. Invidus tam cæco furore agitur, ut sibi primus, & plurimum noceat. Jonathas & David ideo corde amabant inter se, quia nihil eos adurebat invidiæ. Charitas non æmulatur.

Chrysof. tom. 41.

C A P V T V I I I .

Despondetur Davidi Michol.

ALEXANDRVM Macedonem ab Annæo Seneca præbrioribus vituperatis affici, quàm encomiis nemo miretur. Alexander facinora edidit non pauca, quibus ingentes laudes, robore militari partas turpiter corrumpit, & extinxit. Inter illa & istud numeramus. Clitus Alexander servum fidissimum, militem animosissimum suâ ipsè manu jugulavit. Factum herile non regium. Clitus miles veteranus, & generosus sub Alexandri Patre Philippo fecit stipendia, jam ob virtutis ac fortitudinis famam in laude positus. Alexandro certè servavit vitam, cum Rhofaci manum capiti regio imminetentem, ferro amputavit, regem clypeo textit. Cliti soror primos Alexandri annos ad mores, & virtutem formavit aulæ præfæcit. At nullius rei facilius quàm beneficiorum oblivio.

Curr. lib. 4. cap. 3. Alex. Facinus quo illi quem extinxerat modo re-fuscitatum volebat.

In convivio cum Alexander jam temulentus incau- luisse vino, & Clitus Philippum Alexandri patrem paulò intemperantiùs, gestaque in Græcia bella, præsentibus priora præferens commemorasset, rex ebrius & impotens animi & iræ, procurrit in regiæ vestibulum, & vigili excubanti hastâ ablatâ, consistit in aditu, quo necesse erat iis, qui simul cenaverant, egredi. Abierant ceteri; Clitus ultimus sine lumine exibat. Quem rex, quisnam esset, interrogabat. Eminebat etiam in voce, sceleris, quod parabat, atrocitas. Et ille jam non suæ, sed regis iræ immemor: Clitus esse, & de convivio exire respondit; hæc dicens latus hastâ transfixit, morientisque sanguine aspersus: I nunc, inquit, ad Philippum, & Parmenionem, & Attalum. Malè humanis ingeniis natura consuluit, quod plerumque non futura, sed transacta perpendimus: quippe rex postquam ira mente decesserat, etiam ebrietate disculsa, magnitudinem facinoris serâ æstimatione perspexit. Videbat tunc modicâ libertate abufum, sed alioqui egregium bello virum, & ; nisi erubesceret fateri, servatorem sui occisum

Causa cur Clitus ab Alexandro trucidatus.

Facinoris pœnitentia Alexandrum.